

Svatá Hora

3

2017

ročník
LIV

P. Ladislav Škrňa • Za branou útočiště a nadějí • Fatima na Svaté Hoře

OBSAH

Úvodník

Víra je Boží dar! **3**

Ze Svaté Hory

Bylo mi ctí a národním svátkem **4**
 Návštěva z Afriky **8**
 Vzpomínka na kardinála Meisnera **13**
 Konfederace politických vězňů **14**
 Rekonstrukce v obrazech **20**
 Vyhodnocení letní soutěže **29**
 Zprávy ze Svaté Hory **34**

Představujeme vám

Za branou útočiště a nadějí **10**

Spiritualita

Meditace ke zjevení ve Fatimě **15**
 Svátek Královny posvátného růžence **30**

Informace

Listárna **32**
 Exercicie, poutě **37**
 Pravidelné bohoslužby, otevírací doba **38**

Fotografie na titulní straně časopisu:

P. Ladislav Škrňa při viglii
poutě Nanebevzetí Panny
Marie 14. 8. 2010

Na vnitřních
stranách obálky najdete
fotografie z významných
událostí 3. čtvrtletí 2017

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory

Časopis **Svatá Hora** • LIV. ročník

Víra je Boží dar!

Bratři a sestry, v Listu Římanům, 15. kapitole, ve verších 18–19, čteme: „Neodvážím se mluvit o ničem jiném než o tom, co Kristus **skrže mne** vykonal, aby byli pohané přivedeni k ochotnému přijetí víry, slovem i skutkem, silou znamení a zázraků, konaných mocí Božího Ducha“. To říká Pavel Římanům i nám. Je si vědom, že on sám není původcem znamení a zázraků, skrže které pohané přijali víru. Kristus je konal a koná mocí Božího Ducha **SKRZE** Pavla. A Pavel sám si je vědom, že není ani původcem jejich víry ani tím, kdo vede jejich cesty k víře. On sám je jen služebník Ježíše Krista. Tím, kdo je dárce víry pohanům, a to v celé její šíři a hloubce, je Kristus, který ji dává mocí Božího ducha.

Uvědomuji si i já, že víra mých bližních i moje víra jsou Kristovým darem a věcí, které k víře vedou, přichází ke každému hledajícímu ne mým přesvědčováním, ale mocí Božího Ducha, kterého posílá Kristus?

Uvědomuji si, že i když tolik toužím, aby moji blízcí, přátelé, známí, či sousedi přijali víru v Pána, nepředám jim ji sám, nějakými lidskými přesvědčujícími slovy, tím spíš, budou-li ta slova vedena mou očividnou snahou onu víru druhému vnutit? Uvědomuji si, že Boží věci včetně víry může předat do duše člověka jen Bůh a že i On přitom respektuje lidskou svobodu? A jaká lidská pýcha za tím stojí, když jedním s přesvědčením, že k víře můžu druhého člověka, ale i sám sebe, „nějak“ lidsky přinutit?

Sestry, a bratři, k víře nemůžeme druhého člověka ani sebe přimět přesvědčováním, ale můžeme ji sobě i druhým u Krista vyprosit. Můžeme si vyprosit, pro sebe i pro druhé, větší vnímavost na cestě víry. Jako Boží služebníci a služebnice jsme posláni dokonce víru hlásat, svědčit o ní slovem i životem. Ale pamatujme přitom, že víra je – se všemi důsledky – Boží dar. Víru nedáváme my, ale Ježíš Kristus mocí Božího Ducha!

P. Jan Kuník

Bylo mi ctí a národním svátkem

Každý člověk je něčím typický, každý člověk zanechá stopu tam, kde žil a působil. Psycholog by dokázal načrtnout osobnostní profil, ale my, běžní lidé, si skládáme mozaiku ze střípků slov, vzpomínek a vlivů těch, kteří už jsou na věčnosti. V následující vzpomínce na zesnulého P. Ladislava Škrňu, CSsR, se pokusím vystihnout to, co pro něj bylo příznačné.

První kněžské požehnání P. Marii při primiční mši sv. 24. 6. 2013

Poznal jsem ho jako člověka zásadového, přímého a otevřeného. Když jsem přišel v roce 2004 na Svatou Horu, byl plně činný v kněžské službě a působil přísným dojmem. Přísným uměl být, ale zdravě přísným. Pokud mi něco vytknul, vždy to mělo opodstatnění, důvod a patřičné vysvětlení. Vzpomínám, jak mi jednou po mši svaté podal v sakristii ruku a s vážným výrazem v tváři řekl „heleď se, teď si něco ujasníme“. Pak vyslovil „pokoj s tebou“ a já, stejně jako při mši, z úcty i ze zvyku, odpověděl „i s Vámi“. Pokračoval „no a kdybych to řekl latinsky, Pax te cum, to bys mi odpověděl co?“ „Et cum spiritu tuo“, hrdě jsem odvětil.

„Takže bys to řekl správně, i s duchem tvým, žádné vašim, je v tom totiž rozdíl. Před oltářem a při mši svaté jsme všichni bratři v Kristu, tam si na nějaké vykáni nehrajeme, to si pamatuj. Takže správně se odpovídá I S TEBOU“. Nikdy víc se k tomu nevracel a ani nemusel a já taky ne.

Když jsem ho poznal blíž, zjistil jsem, že k jeho charakteristice patří také rázný, specifický humor, typicky český sarkasmus a srdečnost. Jeho vyjádření týkající se jídla, hudby, počasí, článků v denním tisku nebo politiky, měla vždy jiskru a šmrnc, skrývala cosi pravdivého a často byla k pobavení i k poučení. Vše totiž podroboval zkoumavé kritice. Kritiku jako takovou také uměl vyslovit, a to bez obalu, ale nikdy to nebylo s úmyslem zesměšnit nebo ponížit druhého. Byl člověkem s ujasněným názorem a otevřeným pro dialog. Jeho osobní, dosti široký rozhled, i životní moudrost ho předurčovaly jako výborného partnera k rozhovoru. Žádné téma mu nebylo cizí a jeho názory a argumenty dokázaly pootevřít obzor tam, kde druhá strana neviděla tolik možností. Navíc byl i vkusně vtipný, takže dokázal povzbudit a pobavit. Jeho známé výroky zůstávají v paměti těch, s nimiž se stýkal. A návštěvy za ním chodívaly velmi často. Dveře u něj byly vždy otevřeny a často jsem ho zastihl při modlitbě nebo při četbě. Prakticky neuměl zahálet.

Otec Ladislav byl tím, kdo si potrpěl na kvalitu, kterou dokázal náležitě ocenit. Dbal na kvalitu liturgie, na kvalitu vyjadřování a vystupování, a to nejen u sebe. Také měl rád kvalitní hudbu. Zajímal se o koncerty na Svaté Hoře a rád na ně chodil. Naposledy jsme spolu navštívili závěrečný koncert Dvořákova festivalu a se živým zájmem si ještě po skončení zjišťoval informace o interpretech i o hudbě, která zazněla. Byl milovníkem vážné hudby, opery, dobrého jídla i kvalitního bílého vína.

V posledních letech, kdy už nebyl plně činným ve službě v bazilice, nijak nezahálel. Dokázal využít čas, a to skrze službu, často nedoceněnou, pro nás, pro ostatní. Pracoval totiž v zahradě. Zahradu byla jeho zálibou i působišťem, kde pěstoval zeleninu, vařil zavařeniny a marmelády, zavařoval okurky, čalamády, kompoty, zpracovával houby a za pomoci přátel vyráběl nepřekonatelné bezinkové víno, zvané „Škrňovka“. Prostě myslel na ostatní. Jako pilný mravenec sháněl na zimu, a to nejen pro sebe. Pravidelně se děлил o produkty svatohorské zahrady, například je vozil do kněžského

domova do Staré Boleslavi, také sestřám „Urbankám“, i přátelům nebo návštěvám rád nabídl plody své práce.

Zahradu se pod jeho taktovkou prakticky stala sídlem, kde každý byl vítán, každý byl také hned zaměstnán a každý byl přijat a pohoštěn. Nejednou jsem si v zahradě pochutnal na jeho bramboračce s houbami. Dokud mohl, chodil na ně sám, později je přijímal od přátel, kteří mu je vozili ve velkém. Sám vařil velmi dobře a rád hostil druhé. Nejednou jsem ze zahrady odcházel s tím, že nemohu usednout za volant po té dobré slivovici, kterou jsem byl pohoštěn za to, že jsem pomohl vylít nádrž na vodu před zimou. Dlužno poznamenat, že pomoc přátel a známých v zahradě byla velmi vítaná a samotným otcem Škrňou vysoce vážená.

Vzdech svatohorský

*Když listí žlutlo, černaly se líchy,
já, poutník znavený, kdys odhodlaně
do chrámu šel před obraz Matky Páně
na Svatou Horu oplakat své hříchy.*

*A také kouzlo, taký půvab tichý
mou duši jal, že sepjaly se dlaně,
že cítil jsem, jak slzy kanou na ně...
já mnil, že navždy zkrocen osten pýchy.*

*Leč dnes – ó, žel! Kam prchla moje síla?
Žrím sebe sám se starou cestou bráti,
jen stesk a žal a vzpomínka mi zbyla!
Zrak opět zvedám k Tobě, moje Máti,
jak tonoucí, jež nesou vlny dravé –
ó, slyš mé lkání: Ave! Ave! Ave!*

Antonín Bulant, ze sbírky *Písně a legendy*

Občas jsem si o něm pomyslel, že je to „děda neposeda“ a věřím, že by mi to odpustil, kdyby to věděl. On byl totiž stále ve střehu, stále na nohách, stále se zajímal o dění na svatohorském dvoře, v bazilice, v kuchyni i v jiných provozech Svaté Hory. Stále

Ohlédnutí za životem P. Ladislava Škrni

hleděl na to, aby byl něco platný. Když jsme před rekonstrukcí Svaté Hory stěhovali kapli do pokoje pro hosty, vytvořil dřevěný svatostánek a zavedl k němu světlo. Koneckonců dílenského vybavení měl dostatek a kutil byl šikovný.

Se zájmem sledoval veškeré dění ve světě a rád diskutoval o tom, co je v cizině i v naší zemi aktuální. Denní tisk i večerní zprávy sledoval se zájmem, ba dokonce usměrňoval ty z nás, kteří jsme svým mluvením rušili sledování zpráv ve společenské místnosti. Milé bylo, jak sledoval počasí, to kvůli dešti, aby zahrada měla dostatek vláhy. Za déšť se taky usilovně modlil, a nejen za déšť.

Večer jsme se potkávali v kapli, býval tam po tmě a modlil se růženec, než se odebral do svého pokoje. To, že se večer chodil modlit růženec, mi dodávalo jakousi jistotu, že se modlí také za nás, za mě i za druhé. Ano, modlil se za ty, kdo mu svěřovali své starosti, problémy i radosti, modlil se za ty, které nesl v srdci, a tím dával tichý příklad žitého kněžství. Když jsou všichni pryč, když utichne denní hluk a hlasy, kněz zůstává spojen s Tím, který má všechno ve svých rukou a konzultuje s ním životy všech, které mu předkládá k požehnání.

Na Svaté Hoře prostě zanechal svou stopu a já nemohu nepoužít jeho vlastních slov. Otče, bylo mi ctí a národním svátkem.

P. David Horáček, CSsR

Byl svědkem víry

volná reminiscence na kázání
při pohřbu P. Ladislava Škrni,
Svatá Hora,
31. srpna 2017, 15.00 hodin

přirozenost a my abychom už hříchu neotročili. Neboť kdo umřel, je osvobozen od hříchu. Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. (Řím 6, 3-9)

Copak nevíte, že my všichni, kteří jsme byli křtem ponoření v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponoření do jeho smrti? Tím křtem ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. Neboť jestliže jsme s ním srostli tak, že jsme mu podobní v jeho smrti, budeme mu tak podobní i v jeho zmrtvýchvstání. Vždyť přece víme, že starý člověk v nás spolu s ním byl ukřižován, aby ztratila svou moc hříšná

Když se ohlížíme na život P. Ladislava Škrni, našeho spolubratra, kněze, duchovního otce, nemůžeme si nevšimnout, že ne nepodstatná období jeho života by bylo možné z čistě lidského hlediska pokládat za ztracená. Chťel být knězem, a to knězem – redemptoristou. Místo toho byl po dvě desetiletí vojákem a dělníkem. Nikdy však nepřestal být křesťanem. Na příkladu jeho života můžeme vidět, že není tolik důležité, co člověk dělá nebo co udělal, ale čím je. My jsme dnes zvyklí všechno poměřovat výkonem. Ten se dá vtěsnat do tabulek, počítat, hodnotit. Máme-li však hodnotit kvalitu

lidského konání, už jsme poněkud v úzkých. Sice existují měřítka kvality – zásady slušného chování, hodnoty, desatero a „další metry“, ale každému z nás je jasné, že to nepostihuje jádro věci, že je toto hodnocení příliš subjektivní a příliš závislé na vnějším pohledu a pocitu z něj. Bůh však vidí do srdce. To je poučení nejen pro proroka Samuela, ale i pro každého z nás, kdo máme přece jenom nějak posoudit život svůj nebo druhého. Protože nejsme Bůh a nevidíme do srdce, jsou naše soudy vždy s výhradou.

U každého křesťana nám na pomoc přichází pravidlo uvedené v právě předneseném čtení z listu apoštola Pavla Římanům: Křesťnům ponořením do Kristovy smrti jsme s ním vstali k věčnému životu. To je jistota, jistější než všechny lidské soudy. Křest je nazýván bránou k dalším svátostem, ano, je bránou pro další veliké věci, které má pro nás Bůh připravené. Ať jsme jakkoli utiskováni: režimem a jeho pronásledováním, komplikovanými mezilidskými vztahy či limity věku a zdraví – Bůh v nás působí veliké věci, protože jsme s ním byli ponořeni do jeho smrti a vyzdviženi do nového života, kde je smrt naprosto bezzubá.

Touto skutečností se musel jako nadějí náš zesnulý otec Ladislav často posilovat a povzbuzovat. I když nemohl žít jako řeholník – redemptorista, i když nemohl působit jako kněz, mohl žít a žil ze svého křtu. Tam, kde žil a pracoval, mezi svými kolegy a přáteli, svědčil o tom, že být Božím přítelem je to nejcennější. Jeho spiritualita tím v průběhu let získala na autenticitě a pevnosti, protože nebyla vyčtena z knížek, ale prožita jaksi „odspodu“. Když se potom postupně plnila jeho životní přání, když se stal knězem a po dalších dvaceti letech mohl konečně žít i jako řeholník, setkávali jsme se s někým, kdo byl schopen vést, doprovázet a být příkladem. To je sice jakási „služební kompetence“ kněze, ale je jasné, že vypadá jinak u pětadvacetiletého mladíčka pár dní po svěcení, který právě přišel ze školy, a jinak u člověka, který byl všemožně zkoušen, až byl shledán vhodným. Paradoxem života je, že když člověk dosáhne takového zralosti, jeho fyzické síly začínají ubývat. Snad je to proto, abychom si každý uvědomili, že to ne my jsme původci těch velikých věcí mezi Bohem a člověkem, ale Bůh. My jsme jen jeho nástrojem.

Po otci Ladislavovi zbyde pár věcí a vzpomínek, nemnoho údajů do statistik a výkazů, které světem vládou. Zbyde po něm ale nesmazatelná stopa v duších těch, které doprovázel a kteří se s ním mohli setkávat a vidět v něm právě svědka víry. I na jeho životě se projevilo staré a věčně platné pravidlo: není tolik důležité, co člověk má nebo co dělá, ale kým je. Za jeho život buď Pán Bůh pochválen!

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Při oslavě 80. narozenin P. Škrni byl mezi gratulanty také kostelník Jan Hassmann. Svě přání uvedl oslovením „Ctihodný otče“. P. Škrňa si jej změřil dlouhým pohledem a pravil: „Ctihodným budu až tak v devadesáti“. Jeniček, obtížen věkem, chorobami a představami o své věkem nabyté moudrosti se zamyslel a odvětil: „A co jsem tedy já“? P. Škrňa si jej opět přeměřil pohledem a odpověděl: „Ty jsi ještě cucák“!

Ze vzpomínek Jana Hassmanna

S paterem Škrňou jsem prožila 16 let své kostelnické služby. Při orientaci na Svaté Hoře a zaučování na svatohorského kostelníka se mi sestřičky sakristiánky mohly věnovat pouze dvě dopoledne. Odjely na nová působiště a já jsem si připadala v zakristii velmi nepatřičně, avšak v P. Škrňovi jsem našla velkou oporu, rádce a poradce. Mohla jsem s ním probírat otázky teologické i naprosto všední. Otec rád zval návštěvy k sobě do pokoje, kde každého pohostil úžasným „kapučínem“, jaké uměl jenom on. Zajímal se o všechno a o všechny. Jeho rady a názory budou nám „cucákům“ velmi chybět.

Věra Langová

Pouť do Bodenmais v r. 2011, zde zastavení u Anděla Strážce v Sušici, modlitba před kostelem

Návštěva z Afriky

V sobotu 12. srpna navštívil Svatou Horu Otec Vincent z nigerijské Abuji. Průvodcem po Svaté Hoře mu byl P. Kuník, který popsal své dojmy v několika větách:

„Co se týká Otce Vincenta: pamatuji si jen, jak se upřímně usmál, když jsem mu představil paní Langovou a když jsem mu řekl, že je to ta nejdůležitější osoba na Svaté Hoře. A pak si ještě pamatuji, jak slavil Eucharistii a jak uctil naši Matičku. Za tu dobu, co jsem tady, nezažil jsem spolubratra, ze kterého by vyzařovala tak hluboká úcta, tak hluboký prožitek...“

P. Jan Kuník

Pater Vincent May Ogunsoro, farář římskokatolické farnosti kostela Svatého Kříže v Apo Village. Narozen v květnu 1978 v Lagosu, kde vystudoval též arcibiskupský seminář a začal pracovat v duchovní správě. 7. srpna 2010 byl vysvěcen knězem Abujské arcidiecéze, kam se počátkem tohoto století (po r. 2000) začala přesunovat převážná část federální administrativy Nigérie, velkých společností a podnikatelů a s nimi mnoho dalších profesí a osob. Tím byl uvozen bouřlivý růst hlavního města Nigérie, které je postupně budováno v přesném geografickém středu země od r. 1983. Oficiálně bylo prohlášeno hlavním městem Nigerijské federativní republiky namísto Lagosu v r. 1991.

Pater Vincent nastoupil do duchovní správy ve farnosti Nanebevzetí P. Marie v Asokoro, v jedné z nejprominentnějších čtvrtí nového hlavního města, kde na sebe upozornil dynamikou a neúnavnou pastorační prací. Od r. 2012 se podílel na budování nového kostela Svatého Kříže na dělnickém předměstí Abuji, zvaném Apo (Mechanic) Village, kde se usídlili zejména opraváři automobilů, obchodníci s ojetými vozy i s náhradními díly. Jako každý nový tzv. „boom town“ s sebou Apo Village nese mnoho neduhů, s kterými je potřeba se dnes a denně vyrovnávat.

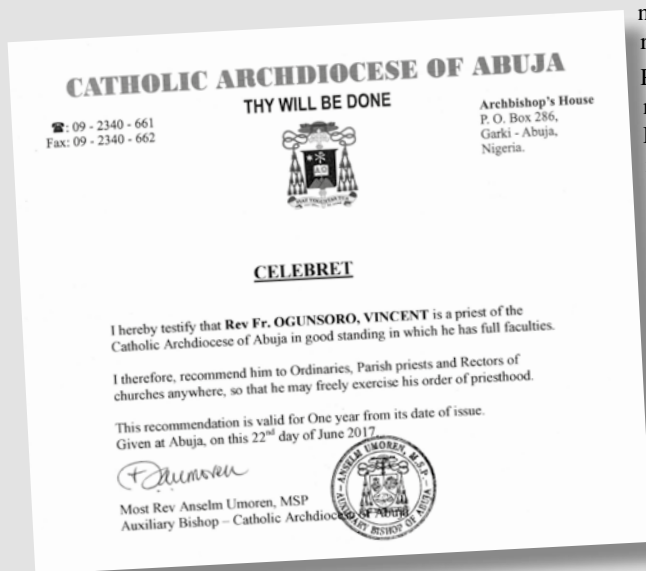
V červnu r. 2015 byla vytvořena z dosavadní farnosti Nanebevzetí P. Marie v Asokoro nová farnost Svatého Kříže v Apo Village a Pater Vincent se ve svých 37 letech stal jedním z nejmladších farářů nové farnosti v zemi.

Kromě svých farních povinností se Pater Vincent od r. 2012 věnuje též mezináboženskému dialogu v boji za mír v Nigérii, proti další politizaci náboženství a za rekongraci po krvavém povstání islamistických elementů, řečených „Boko Haram“ na severovýchodě Nigérie, jehož teroristické útoky sužovaly i hlavní město Abuju. Je jedním ze zakládajících členů společného křesťansko-muslimského projektu IFAPP, které je společným dílem nadace Lux Terra a Islámského vzdělávacího centra. V r. 2013 se Pater Vincent účastnil Světových dnů mládeže v Rio de Janeiro a v rámci svého pobytu v Brazílii se po určitou dobu zařadil do duchovní správy oblasti Nitéro, která se vyznačuje podobnými rysy rychle vyrostlé bohaté aglomerace s chudými předměstími.

Po návštěvě Polska se Pater Vincent rozhodl navštívit letos další země střední Evropy – Českou republiku a Rakousko, poté plánuje krátkou návštěvu Milána a Vatikánu. V České republice bude pobývat od 7. do 13. srpna 2017 a v rámci jeho pobytu plánujeme navštívit kromě Prahy i Blatnou, Písek, Strakonice a Příbram. Pater Vincent hovoří anglicky a rodnou jorubštinou. Kromě toho ovládá též několik dalších místních jazyků.

Celebret je „doporučující list“ vlastního ordináře nebo představeného, který umožňuje katolickému knězi, aby mohl sloužit (celebrovat) mši svatou mimo území vlastní diecéze

Za branou útočiště a nadějí...

P. Marián Kuffa v kapli IKV

Proč se vlastně uskutečnila naše mise? Na začátku byl zájem jednoho z farníků otce Kuffy, který po nás chtěl pro svého kněze několik výtisků čísel časopisu Svatá Hora. Nepodařilo se nám předat mu je během jeho pobytu v Praze, ale nabídl se myšlenka, že časopisy vezmeme v létě cestou na Slovensko osobně. Děkuje tedy onomu farníkovi, že určil cíl naší cesty, a tím nám způsobil nesmírnou radost z osobního setkání s otcem Kuffou. Třeba se k němu naše řádky opět dostanou a může od nás vyřdit upřímné poděkování a pozdravy do Žakovců.

Žakovce. Malá obec v okrese Kežmarok nedaleko Popradu, o které jsme dřív ani nevěděli, že existuje. Zastavujeme před velkou branou na okraji vesnice. Ve výkopu pracují muži, asi také patří k lidem za plotem. Ptáme se vrátného, který nás okamžitě

„Milujte lidi takové, jací jsou, čím méně si to zaslouží, tím víc je milujte. Nemilujte je podle velikosti jejich zásluh, ale podle velikosti jejich potřeb.“

Marián Kuffa, 1992

a velmi důležitě uvádí do přijímací místnosti vedle kanceláře otce Kuffy. V chodbě je rušno, přechází tu mnoho klientů. Uvnitř přijímací místnosti nás vítá paní, ptá se, odkud jsme, a v tu chvíli jako by vlastně bylo samozřejmé, že jsme přijeli. Nikdo se tomu nediví, i když jsme tu bez ohlášení.

Běžná je zjevně také materiální pomoc

zvenčí, protože na podlaze vedle nás se válí hromada pytlů s oblečením. Přidáváme svou velkou igelitku. Vedle v kanceláři se ozývají vzrušené hlasy, spolu s námi tu sedí dost nervózní vyhlížející starší pán s holí. Po deseti minutách čekání se zdá, že naše

osobní předání časopisů není tak důležité. Necháme to tu sekretářce s pěkným pozdravením a jedeme! Tady na nás nemají čas! Čekáme však odevzdaně dál a zatím se mlčky rozhlížíme po skromně zařízené místnosti. Po dalších

Příjemná atmosféra při našem setkání

deseti minutách se objeví zarostlý člověk v pracovním oblečení, který si bere muže s holí do své kanceláře a zároveň nám na naše omluvy, že nebudeme rušit, jelikož stejně nejsme objednáni, naléhavě odpovídá, abychom určitě počkali. Tak čekáme dál. Odvedle se ozývá silný káravý hlas, promlouvající ke schlíplým viníkům, kteří pravděpodobně provedli něco v rozporu s řádem centra a po rázném vyhubování odcházejí pryč ze dveří kanceláře.

Hned poté se k nám otáčí ošlehaná, usměvavá tvář a Marián Kuffa už nám tiskne ruce a přitom se nám dívá zpřímá do očí. Cítíme, že každému z nás vidí do duše. U kávy sedíme víc než hodinu a zažíváme gejzír myšlenek, který se nikomu z nás nechce slovy přerušit. Proto zůstáváme skoro bez hnutí a nasáváme energii, moudrost a zkušenosti člověka, který realizuje v praxi takové věci, které se zdají být ostatním nemožné. Časopisy vezené přes kořeny položíme s patřičným komentářem na stůl již na začátku rozhovoru, ale postupem času upadají v zapomnění. Snad se jim po našem odjezdu budou hodit. Nám už pomohly, díky nim jsme se podívali až sem, za bránu útočiště a nadějí.

Po nabídce a našem slušném odmítnutí oběda nám otec Kuffa objasňuje, že šéfem zařízení je on, a že neexistuje, aby návštěva nedostala najíst. Tak ho poslušným průvodem následujeme do jídelny. Znovu se setkáváme s klienty, jeden přeochoťný dokonce sedí v recepci hlavní budovy. Je vidět, že vynakládá velké úsilí, aby neklamal důvěru. Při obědě se seznamujeme s dvěma mladými lidmi a s panem Kuffou starším, otcem kněze. Jablko nepadlo daleko od stromu, tatínek je sympaťák a přímý člověk. V tu samou dobu jeho syn jako obvykle běhá po areálu a je zaneprázdněn prací. Rozhodneme se tedy pro odchod bez rozloučení, ale je nám to víc než hloupé, a hlavně, je nám to líto. Alespoň ho tedy po otci pozdravujeme.

Vycházíme z brány směrem k autu za doprovodu klienta centra coby svědomitého vrátného. Za chvíli se ze vrat vyřítí Marián Kuffa a vře se s námi loučí. Po krátkém rozhovoru a poděkování nasedáme a vyjíždíme směr dálnice.

V autě si ještě dlouho vyprávíme o zážitcích z neobvyklé návštěvy a shrnujeme: P. Marián Kuffa je člověk, který na velkou Boží lásku odpovídá těž svojí velkou láskou. Ta se v něm mění na obrovskou životní energii a umožňuje mu realizovat v praxi pomoc těm nejbídnějším, nejchudším, padlým, slabým. Nemá rád plané řeči, jde rovnou k věci. Pomáhá lidem v čase jejich osobního selhání, v těžkých situacích. Neotálí, ale jedná. Říká lidem to, co si myslí a za své názory je mnohdy kritizován. V jeho zařízení funguje řád, vše má svá pravidla. Lidé jsou v centru dobrovolně. Jakmile někdo řád hrubě poruší, musí odejít a pomoc je poskytnuta tomu, kdo si jí bude více vážit.

Život a nesmírně náročná práce P. Mariána Kuffy jsou zcela realisticky popsány v dokumentárních filmech „Všechny moje děti“ (2013) a „Opří žebřík o nebe“ (2014).

P. Marián Kuffa je velice vzácný kněz a člověk. Jeho srdce je plné pokory, důvěry a oddanosti k Bohu a Panně Marii.

Dvě největší příkázání – Miluj Boha nade vše a bližního jako sebe sama – jsou mu zcela vlastní a také je plně uplatňuje ve svém životě mimořádným způsobem.

Jako kněz samozřejmě nemá svou vlastní rodinu, má ale „adoptovanou rodinu“, která je mnohem, mnohem větší. Je tak přeplněná plnoletými „dětmi“, které jsou různě nemocné a problémové a vyžadují tolik času, tolik péče, tolik lásky a tolik hmotné pomoci.

A zde se P. Marián Kuffa nejvíce nezištně rozdává podle vzoru Boží milosrdné lásky, která je tak úžasná.

Iva Dušková

Institut KRISTA VELEKNĚZE (IKV)

je zařízení, které má mimo jiné v náplni své práce pomoc nemocným, postiženým, bezdomovcům, dětem z rozvrácených rodin a ústavů, pomoc sirotkům, starým lidem, svobodným matkám a všem lidem v nouzi, kteří to potřebují. V areálu staré fary v Žakovcích sídlí od května 1991.

Zařízení IKV Žakovce

DBSJ - Dům Nejsvětějšího srdce Páně

je útulek a resocializační středisko pro muže bezdomovce a osoby po výkonu trestu, pro mládež po skončení ústavní nebo ochranné výchovy.

DNSPM - Dům Neposkvrněného Srdce Panny Marie

je domov pro tělesně postižené muže a ženy.

DBM - Dům Božího Milosrdenství v Ľubici

je domem, kde je od roku 1998 poskytovaná komplexní péče o ženy zejména po opuštění dětských domovů, po léčení na závislosti a po výkonu trestu. Poskytuje se jim zde i resocializace.

DMM - Dům Marie Magdalény

Dům Marie Magdalény je nejmladším ze zařízení IKV. První matky s dětmi sem byly přijaty na konci roku 2001. V současnosti je tu 6 maminek s dětmi, které z různých důvodů skončily na ulici, respektive doma byly týrané.

Dům Lazar

je denní stacionář pro seniory, kteří dovršili důchodový věk a jsou odkázáni na pomoc druhé osoby nebo poskytování sociální služby v tomto zařízení potřebují z jiných vážných důvodů.

Komunitní centrum

V komunitním centru jsou fyzické osobě, rodině nebo skupině osob v nepříznivé sociální situaci poskytovány odborné činnosti a jiné aktivity. Komunitní centrum je zařízení poskytující programy, cílem kterých je vzdělávání, podpora zájmových aktivit, občanská spolupomoc nebo řešení určitých problémů. Prioritní skupinou jsou především lidé trpící různými závislostmi a bezdomovci, ale věnují se zde i dětem z chudých či neúplných rodin.

V IKV Žakovce mají i vlastní výrobu pekárenských produktů a dřevěných hraček.

V České republice má Institut Krista Velekněze dvě pobočky. V Bílé Vodě - Dům S. M. Stanislavy Ernstové a v Choryni - Dům Panny Marie Královny.

<http://www.ikv.sk/>

Vzpomínka na kardinála Meisnera

O slavnosti slovanských věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje 5. července 2017 si Pán povolal na věčnost emeritního kolínského arcibiskupa kardinála Joachima Meisnera. Měl rád českou zemi, českou církev i Svatou Horu, kterou na pozvání někdejšího svatohorského faráře P. Stanislava Příbyla mnohokrát navštívil.

S panem kardinálem Meisnerem jsem se setkala díky tomu, že si někdo jiný nechal pomoci, což může být pro toho, kdo pomáhá, požehnáním. Uměla jsem německy, a tak jsem vícekrát měla tu radost a čest pana kardinála doprovázet na jeho některých cestách po Čechách. Kolikrát jsem překládala i jeho promluvu nebo jiné texty. Vždy byla jeho slova pro mě osobně obohacující a měla jsem radost, že tím, že je přeložím do češtiny, mohou být obohaceni i pro mnohé další.

Bylo to v roce 2007, kdy byl pan kardinál Meisner na Svaté Hoře. Tenkrát jsem prožívala určitou krizi víry. Už jsem se vlastně ani nedokázala modlit, ač jsem chodila do kostela, zpívala ve sboru, hrála na varhany. Tehdy mi pan kardinál dal růženec. S bílými perleťovými zrníčky. V obalu se znakem papeže Benedikta. Od toho okamžiku jsem se večer vzmožila na to, abych se zpočátku pomodlila aspoň jeden desátek. Růženec mám dodnes. Denně ho večer držím v rukou a modlím se. Mám ho v rukou nyní, když si Pán pana kardinála Meisnera povolal na věčnost, a s vděčností děkuji za příklad jeho života.

Před několika dny mi přišla na mysl jeho slova, která jsou i titulem jeho jedné knihy: „Dívat se srdcem“. S růžencem od pana kardinála Meisnera v ruce prosím, aby byl naším přímluvcem, abychom se uměli dívat srdcem.

Ten růženec má pro mě nesmírnou hodnotu. Upřímně ani ne tolik proto, že je to vlastně růženec, který rozdává papež, ale protože mi ho dal pan kardinál Meisner. Vím totiž, že to byl člověk, který se růženec poctivě modlil, a tak byl blízko Panně Marii, naší Matce. A tím, že mi tento růženec dal, tehdy možná bezděčně, ukázal mi, co je opravdovou posilou pro náš život – modlitba. Hodnota tak prosté věci jako darovaný růženec nebo obrázek je pak nespočetná, o to víc, pokud je spojená s věrohodným příkladem dárce. Může se totiž stát pro obdarovaného nasměrováním na správnou cestu vedoucí k Bohu.

Jana Hovorková

Konfederace politických vězňů na Svaté Hoře

Ve středu 13. září přijeli na Svatou Horu slovenští poutníci z Konfederace politických vězňů. Doprovázel je redemptorista P. Viktor Mišuth z Bratislavy. Před odpolední mší svatou, která byla sloužena ve slovenštině, se pomodlili nověnu k Matce ustavičné pomoci.

Pozdravujeme vás z Bratislavy! Vzhľadom k nabitému programu sme sa vám nestihli osobne poďakovať za sviatočný deň prežitý tak duchovne ako aj spoločensky u vás, pri vás a s vami. Ako náš predseda v prejave spomenul, boli sme tam sestry, manželky aj priami účastníci toho obdobia. Za to všetko vám veľmi ďakujeme!

Zjevení ve Fatimě

Meditace u příležitosti 100. výročí zjevení

Zjevení v portugalské Fatimě začalo v roce 1916 trojím zjevením anděla desetileté Lucii Santosové, devítiletému Františkovi a sedmileté Jacintě Martovým. Po této duchovní přípravě docházelo každý měsíc od 13. května do 13. října 1917 ke zjevením Panny Marie. Tento cyklus šesti zjevení byl ukončen slunečním zázrakem.

1. zjevení – 13. 5. 1917

13. května 1917 si Lucie, František a Hyacinta hráli nahoře na svahu Cova da Iria. Zatímco se jim pásly ovce, postavili si zídku kolem křoví. Náhle uviděli něco jako blesk. V domněnání, že se blíží bouřka, začali sestupovat, aby hnali ovce k silnici. Asi v polovině svahu uviděli nový blesk a po pár krocích spatřili před sebou nad dubem Paní, oděnou v bílém šatě, zářící více než slunce. Vycházelo z ní jasné intenzivní světlo. Všichni tři se ocitli uvnitř světla, které Paní obklopovalo a z ní se rozlévalo. Ze vzdálenosti asi půldruhého metru k nim promluvila: „Nebojte se! Neublížím vám.“ Na otázky, odkud je a co si přeje, odpověděla: „Přicházím z nebe. Přišla jsem vás požádat, abyste sem přicházeli po šest příštích měsíců třináctého dne, vždy ve stejnou hodinu. Pak vám řeknu, kdo jsem a co chci...“ Děti se ptaly, zda přijdou do nebe a na dvě děvčata, která před nedávnem zemřela. Když jim Paní s laskavostí dotazy zodpověděla, zeptala se: „Chcete se obětovat Bohu a snášet všechna utrpení, která na vás sešle, jako zadostiučinění za hříchy, jimiž je urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků?“ Při posledních slovech otevřela ruce a děti zalilo silné světlo, odraz paprsků, které z jejích rukou vycházely. To světlo proniklo dětem do hrudi a do hlubin duše, takže se viděly v Bohu, který byl tím světlem, jasněji než v zrcadle. Padly na kolena a v duchu opakovaly andělem naučenou modlitbu. Paní pak ještě řekla: „Modlete se každý den růženec, abyste tak vyprosili světu mír a konec války“. Pak se začala zvedat a vznášet k východu a její světlo jakoby před ní otevíralo cestu do nebeské klenby. Děti si nejprve slíbily, že budou mlčet, ale neudržely tajemství. Hyacinta o tom řekla doma jako první, takže se to rozšířilo. Rodiče šli samozřejmě na faru a místní farář zaujal opatrný postoj, varoval, že může jít i o mámení zlého ducha.

2. zjevení – 13. 6. 1917

13. června po modlitbě děti opět spatřily paprsek blížícího se světla a nad dubem se Paní zjevila podruhé. Na Luciinu otázku, co si přeje, odpověděla: „Přála bych si, abyste se denně modlili růženec a učili se číst. Později vám řeknu, co chci.“ Dále Lucie přednesla své prosby včetně vzetí do nebe. Paní řekla, že si Hyacintu a Františka brzy vezme. V odpovědi se mimo jiné dozvěděla, že Ježíš chce zavést ve světě úctu k jejímu Neposkvrněnému Srdci a ona mu má přitom pomoci. Lucie projevila smutek, že zůstane na zemi sama. Paní dodala: „Neztrácej odvahu! Nikdy tě neopustím, mé

Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a cestou, která tě povede k Bohu.“ Opět je zalila záře a před pravou dlaní Panny Marie bylo Srdce ovinuté trním, které se je zdálo probodávat. Všichni pochopili, že je to Neposkvrněné Srdce Mariino, zraňované lidskými hříchy, a že si přeje odčinění těch vin. To bylo na závěr zjevení a děti to uchovávaly jako první tajemství, i když jim v té věci mlčení nebylo přikázáno.

Příjezd Panny Marie Fatimské s doprovodem na Svatou Horu

3. zjevení – 13. 7. 1917

13. července na Cova da Iria se děti již modlily se zástupem. Paní přišla a zopakovala své prosby. Lucie mimo další prosby požádala o zázrak a Paní ho přislíbila v říjnu. Panna Maria řekla, že je třeba se modlit růženec a pak pokračovala: Obětujte se za hříšníky a říkejte často, zvláště když přinášíte nějakou oběť: „Ježíši, dělám to z lásky k tobě, za obrácení hříšníků a na odčinění hříchů proti Mariinu Neposkvrněnému Srdci“. Při posledních slovech otevřela Paní ruce a zdálo se, že záře proniká zemí a všichni tři viděli jakoby ohnivě moře, v němž byli ďáblové a duše, podobné průhledným, černým a bronzově zbarveným žhavým uhlíkům.

Duše měly lidskou podobu, vznášely se v tom žáru, zmítaly se mezi plameny, které z nich šlehal, a vycházely mraky kouře, padaly na všechny strany jako jiskry při obrovských požárech, bez tíhy a rovnováhy za bolestného a zoufalého volání a nařkání, které vzbuzovalo děs a rozechvívalo hrůzou. Když vizionáři vzhledli k Paní, řekla jim: „Viděli jste peklo, kam se dostávají duše ubohých hříšníků. Aby je zachránil, chce Bůh ve světě za-

vést úctu k mému Neposkvrněnému Srdci. Jestliže lidé udělají, co vám řeknu, mnoho duší se zachrání a bude mír. Válka spěje ke konci. Nepřestanou-li však urážet Boha,

vypukne za pontifikátu Pia XI. nová, krutější válka. Až uvidíte noc ozářenou neznámým světlem, vězte, že to je velké znamení, kterým Bůh dává najevo, že potrestá svět za jeho zločiny válkou, hladem, pronásledováním Církve a Svatého otce. Aby se tomu zabránilo, přijdu požádat o zasvěcení Ruska svému Neposkvrněnému Srdci a o smírné svaté přijímání o prvních sobotách v měsíci.“ Panna Maria uvedla předpovědi o Rusku, o pronásledování Církve, o utrpení Svatého otce i to, že některé národy zmizí z povrchu Země. Oznámení o utrpení bylo podmíněné jako v případě druhé světové války. Mnoho se naplnilo, pekelné nebezpečí ale stále hrozí. O tajemstvích sdělených v tento den měly děti prozatím mlčet. A Paní dodala: Když se budete modlit růženec, opakujte po každém desátku: „Ó můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nejvíce potřebují.“ Pak zjevení skončilo jako obvykle.

4. zjevení – 19. 8. 1917

13. srpna byly děti vězněny na faře, a tak ke zjevení došlo později ve Valinhos. Byly vyzvány, aby 13. září přišly na Cova da Iria a denně se modlily růženec. Na dotaz, co s penězi, které tam lidé nechávají, dostaly odpověď, aby se nechala udělat dvoje nosítka pro slavnost růžencové Panny Marie a zbytek sloužil na stavbu kaple. Paní se loučila slovy: „Modlete se, hodně se modlete a přinášejte oběti za hříšníky, neboť mnoho duší přichází do pekla, protože se za ně nikdo neobětuje a nemodlí.“

5. zjevení – 13. 9. 1917

13. září se Lucie, František a Hyacinta museli protlačit zástupem, z něhož na ně lidé volali prosby. U dubu se s nimi začali modlit růženec. Paní přišla, opět poprosila o modlitbu růžence. Pochválila děti za jejich oběti a stanovila hranice pro jejich askezi s provazem (děti spaly s utaženým provazem kolem těla). Na různé prosby odpovídala, že některé splní, některé ne. Pak se začala vznášet.

6. zjevení – 13. 10. 1917

13. října přišlo, na Cova da Iria vyběhla Lucie lidi, aby zavřeli deštníky a modlili se růženec. Pak přišla „Naše milá Paní“ a řekla Luci: „Chci ti říci, aby zde postavili k mé účtě kapli. Jsem Panna Maria, Královna svatého růžence. Dále se denně modlete růženec. Válka spěje ke konci, vojáci se brzy vrátí domů.“ Následovala Luciina prosba za nemocné a hříšníky. K jejím žádostem Panna Maria řekla: „Některé ano, jiné ne. Musí se polepšit a prosit za odpuštění svých hříchů. Ať už víc neurážejí Boha, našeho Pána, byl již tolik uražen.“ Pak rozevřela ruce a nechala je ozářit paprsky slunce. Zatímco se vznášela, zazářilo její světlo proti slunci. Poté, co Paní zmizela v nekonečné dáli oblohy, spatřili vedle slunce svatého Josefa s Ježíškem a Naši milou Paní v bílém šatě s modrým pláštěm. Svatý Josef žehnal světu a rukou dělal kříž. Potom uviděli Pana Ježíše a Pannu Marii Bolestnou. Pan Ježíš žehnal světu stejným způsobem jako svatý Josef. A nakonec uviděli Paní jako Pannu Marii Karmelskou.

V té době nastal sluneční zázrak. Ustal déšť, roztrhly se mraky a ukázal se sluneční kotouč v podobě stříbrného měsíce, který začal vířivě kroužit jako ohnivě kolo meta-jící všemi směry pruhy světél v barvách žluté, zelené, červené, modré, fialové, které ozařovaly oblaka, stromy, skály i lidi. Pak se na několik vteřin zastavilo a nejhřivější světelné kolo se znovu roztočilo. Pak se znovu zastavilo a roztočilo ještě v rozmanitějším oslnivém víření. Pak všichni zažili pocit, jakoby se odpoutalo od oblohy a padalo na ně. Lidé padali na kolena do bláta a vzbuzovali lítost nad svými hříchy. Tyto výjevy, trvající asi 10 minut, vidělo na 70 000 lidí nejen nad místem, ale i ve vzdálenosti více kilometrů. Po skončení slunečního úkazu měli lidé šaty dokonale suché, jakoby vůbec nepršelo.

Uctívání

I když dětem zpočátku nikdo nevěřil a zažily krušné chvíle a výslechy, díky ochraně Panny Marie byly všechny komplikace a pomluvy překonány a tato mariánská zjevení po důkladném teologickém šetření byla uznána Církví jako pravá dne 13. 10. 1930.

Všechna mariánská zjevení jsou stejná, jejich jádrem je výzva k modlitbě a pokání, ale zároveň se každé liší svým důrazem na určitý aspekt víry. Atmosféra ve Fatimě má především eschatologický, apokalyptický nádech, byť vrcholí

útešně a klidně. Je zřejmé, že hlavním důvodem portugalského zjevení bylo ukázat lidem úděsnou vážnost pozemského života, který není ničím jiným, než krátkou přípravou na opravdový život, na věčnost, která může být radostná, ale také tragická. Je to poukaz na milosrdenství a zároveň spravedlnost Boží. Dnešní jednostranný důraz na pouhé milosrdenství trochu opomíjí princip naznačený latinskou spojkou et – et čili to i to. Tento princip takřkajíc předsedá katolicitě a přivádí k Bohu, laskavému Otci, který nás očekává s otevřenou náručí, a zároveň k Soudci, který neomylně bilancuje dobro i zlo. Kristus předkládá naší svobodě volbu, která bude definitivně

po celou věčnost: spásu nebo zavržení. Mohlo by nás tedy potkat i peklo, které jsme odsunuli stranou spolu s jasnými a opakovanými varováními evangelia. Ano, evangelium vybízí něžně: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím“ (Mt 11,28), i mnoha jinými laskavými gesty či slovy. A přece, ať už se to líbí či nelíbí, stojí v evangeliu také mnoho jiného. V zásadním textu církevní nauky, totiž Katechismu, který byl zcela nově vypracován z pověření sv. Jana Pavla II. pod vedením tehdejšího kardinála Josepha Ratzingera a plně se nese v duchu Druhého vatikánského koncilu, stojí: „Výpovědi Písma svatého a nauka církve o pekle jsou výzvou k odpovědnosti, s níž má člověk užívat své svobody se zaměřením na svůj věčný osud. Současně jsou i naléhavou výzvou k obrácení“ (KKC, 1036). Právě tyto výzvy k odpovědnosti a obrácení jsou jádrem fatimského poselství, které jej činí maximálně naléhavým a aktuálním, a zajisté bylo takovým i před tím, nežli se v Cova da Iria zjevila Maria. Fatima je jednou z největších odpovědí světu, který

zapomínal a dnes ještě více zapomíná na pravý význam pozemského života a jeho pokračování na věčnosti. Co znamená fatimské poselství jako celek? Co říká konkrétně nám? Kardinál Parolin, vatikánský státní sekretář vysvětlil, v čem spočívá prorocké poslání fatimských událostí: „Prorocké poslání Fatimy spočívá v připomenutí, čím církev je, čím má být nadále a co má hlásat dnešnímu světu. A tedy, že je společenstvím, které hlásá nové nebe a novou zemi, očekává je, ba téměř předjímá. Evangelium varuje, ale nestraší. Jedno ze základních poselství papeže sv. Jana Pavla II., které najdeme v jeho textech od první encykliky Redemptor hominis, přes slavnou knihu Překročit práh naděje až po list k přípravě na Velké jubileum roku 2000 Tertio millennio adveniente, je „Nebojte se!““. Je tedy nutné, aby evangelium bylo i tvář v tvář soukromým zjevením předáváno jako radostná zvěst, jako „moc Boží ke spáse člověka“ (srov. Řím 1,16). Papež Benedikt XVI učil: Tak, jak jsou jednotlivé události představeny, patří již minulosti. Kdo by očekával vzrušující apokalyptická zjevení o konci světa nebo o směru dějin, musí být zklaman. Fatima nenabízí uspokojení pro naši zvědavost, ostatně křesťanská víra vůbec nechce a nemůže být soustem pro naši zvědavost. To, co zůstává, je: výzva k modlitbě jako cestě ke „spáse duší“ a ve stejném smyslu volání po pokání a obrácení. Klíčové „tajemství“ zjevení zní: „Mé Neposkvrněné Srdce zvítězí.“ Co to znamená? Srdce otevřené Bohu, očistěné nahlížením na Boha, je silnější než pušky a jakékoli jiné zbraně. Mariino fiat, slovo jejího srdce, změnilo dějiny světa, protože na tento svět přivedlo Spasitele a díky tomuto „ano“ se Bůh mohl stát člověkem v našem prostoru a zůstává jím navždy. Vidíme a stále zakoušíme, že zlo má v tomto světě moc. Má moc, protože naše svoboda se stále odvrací od Boha. Avšak od doby, kdy sám Bůh přijal lidské srdce, a obrátil tak svobodu člověka k dobru, k Bohu, nemá svoboda ke konání zla poslední slovo. Od té doby platí slova: „Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli. Já jsem přemohl svět.“ (srov. Jan 16,33) Fatimské poselství nás vybízí, abychom důvěřovali tomuto příslibu.

P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR

Návštěva Panny Marie Fatimské byla velkou událostí

Následující fotografie zachycují opravy krovů a výměnu střešní krytiny - šindele

Rekonstrukce v obrazech

Pohled z lešení kolem balustrády Pražské brány

Výměna střešní krytiny u hodinové věže

Pohled z půdy nad infocentrem na baziliku

Půda nad rezidencí

Detail levé balustrády nad Pražskou bránou

*Zrestaurovaná a novým obsahem doplněná
makovice nad Pražskou kaplí*

Povrchová úprava je již provedena na všech střeších

Vyhodnocení Velké letní soutěže **Vybarvi si Svatou Horu**

Svatá Hora prošla v posledních letech rozsáhlou rekonstrukcí a změnila také svoji barvu a vzhled. V letních měsících jsme vyzvali návštěvníky, aby se stali architekty a navrhli vlastní barevnou podobu Svaté Hory. Obrázky většinou malovaly děti, ale dospělí návštěvníci také popustili uzdu své fantazii...

Vzdělávací soutěž „Vybarvi si Svatou Horu“ probíhala od 1. srpna do 30. září 2017.

Pro kreslení přímo na Svaté Hoře byl určen stoleček se soutěžními obrázky, pastelkami a dalšími informacemi, který se nacházel před svatohorskou prodejnou a infocentrem.

Nakreslený obrázek, fotografii nebo koláž lidé vkládali do soutěžní schránky v prodejně a infocentru na Svaté Hoře. Mohli je také zaslat prostřednictvím e-mailu na: prohlidka@svata-hora.cz nebo sdílet přímo na [Facebook.com/SvataHora](https://www.facebook.com/SvataHora).

Vítězné pořadí:

1. cena

vítězný návrh bude vystaven ve Svatohorském poutním muzeu na Svaté Hoře v roce 2018, poukázka na netradiční prohlídku Svaté Hory pro celou rodinu. Tuto cenu získal jedenáctiletý **Jakub Pražák z Ostravy**.

2. cena

poukázka na nákup zboží v hodnotě 200,- Kč ve svatohorské prodejně, vstup zdarma pro celou rodinu do expozic Svatohorského poutního muzea – tuto cenu vyhrála sedmiletá **Eliška Hrdinová z Příbramě**.

3. cena

dárkový koš se svatohorskými oplatky, poukázka na nákup zboží v hodnotě 100,- Kč ve svatohorské prodejně. Třetí cena byla udělena **Sáře Zemkové z Bohutína**, 9 let.

Vítězné obrázky jsou uveřejněny také na [Facebook.com/SvataHora](https://www.facebook.com/SvataHora).

Vítěze a další oceněné vybrala nezávislá porota ve složení: Věra Langová, předsedkyně Matice Svatohorské, P. David Horáček, CSsR, administrátor farnosti Svata Hora a Martina Jechortová, vedoucí prodejny a průvodcovské služby na Svaté Hoře.

Ohlédnutí za podobnou vzdělávací soutěží z roku 2012, při které děti navrhovaly šatičky pro Pannu Marii Svatohorskou, naleznete zde:

<http://svata-hora.cz/cz/article/1646/nejnepaditejsi-navrhar-na-svate-hore-vyhodnoceni-v>

Martina Jechortová

V popředí hlavní architekt Ing. arch. Richard Cibik a duchovní otec myšlenky rekonstrukce poutního místa P. ThLic. Stanislav Příbyl, Th.D., CSsR

V závěru rekonstrukce proběhlo setkání zástupců organizací, firem a města Příbramě. P. Jan Sokulski všem poděkoval za zdárný průběh prací a mimořádně vstřícný přístup.

Svátek Královny posvátného růžence

V měsíci říjnu uctíváme Pannu Marii zvláštním způsobem jako Královnu posvátného růžence. V modlitbě růžence hledíme spolu s Marií na Krista. Matka Boží nám ukazuje svého Syna a chce, abychom mu stále byli nablízku a žili s ním ve společenství. Slavení této liturgické památky (původně P. Marie Vítězné) ustanovil od roku 1572 papež Pius V. ve výroční den vítězství křesťanů v boji s Turky u Lepanta. Dne 7. října 1571 došlo k rozhodující námořní bitvě mezi islámem a křesťanstvím. Dějinný pohled na situaci říká, že Turci od počátku XV. století vládli velké části Balkánu. V roce 1453 se zmocnili Konstantinopole, kterou přejmenovali na Istanbul a chrám Hagia Sofia změnili v mešitu. Počátkem 16. století si Turci podrobili Přední východ a s podmaněním benátského Kypru, v roce 1571, ovládala osmanská říše celý východní středomořský prostor. Muslimové, kteří uchvacovali křesťanské země, se na křesťanech dopouštěli ukrutností a mnohé odváděli do otroctví. Z podnětu papeže Pia V. byla vytvořena protiturecká Liga, kterou 20. května 1571 spolu s ním podepsal španělský král a Benátská republika. Velitelem se stal španělský princ don Juan de Austria. Turků byla početná převaha. Za této velmi vážné situace pomohla modlitba růžence, ke které všechny křesťany vyzval papež Pius V.

Benedikt XVI o dnešní situaci jednou řekl: Nastala velká morální krize západního světa, tedy křesťanského světa. Tváří v tvář hlubokým morálním rozporům Západu a jeho vnitřní bezradnosti - proti které se zároveň objevila nová hospodářská moc arabských zemí - islámská duše znovu procitla: My jsme také někdo, naše identita je lepší, naše náboženství odolalo, vy už nemáte vůbec žádné.

To je vlastně dnes pocit muslimského světa: Západní země už nedokážou hlásat morální poselství, mohou světu nabídnout pouze know-how; křesťanské náboženství odstoupilo, jako náboženství už vlastně neexistuje; křesťané nemají žádnou morálku ani víru, zůstaly jen jakési zbytky moderních osvícenských idejí; my však máme náboženství, které odolává. Muslimové jsou dnes přesvědčeni, že islám se nakonec osvědčil jako životaschopnější náboženství a že má co říci světu, že jsou základní náboženskou silou budoucnosti. Dříve šaría a všechno s ní spojené už ustupovalo, teď nastoupila nová hrdost. A s ní přišel také nový rozmach, nová intenzita, chuť žít islám. To je velká síla, kterou islám má: My máme nepřerušené morální poselství od doby prorokovy, my řekneme světu, jak se má žít, křesťané to nedokážou. S touto vnitřní silou islámu, která fascinuje také akademické kruhy, se přirozeně musíme vypořádat. P. Aleš Opatrný zase řekl: „*Nejen poslední tragické události, ale i pohled do dějin a konfrontace s islámem kladou nám velmi tvrdou otázku nejen o radikalitě naší ochoty odpouštět, ale o radikalitě naší víry vůbec.*“ Slovo radikální neznamena ani fanatický, ani zuřivý, ani bezohledný, jak je dnes mnohdy chápáno. Je odvozeno od slova radix = kořen. Znamená tedy „ke kořeni jdoucí“ nebo „od kořene vycházející“.

Ve křtu nám byla vložena do srdce víra, naděje a láska. Dostalo se nám schopnosti věřit. Naším úkolem je této schopnosti používat a nebránit jí v růstu. Je třeba se o ně starat, aby mohlo vyrůst a obsypat se květy. Jak se modlíme? Jak prosíme? Jaká je kvalita naší modlitby? A mohu se ptát ještě dál: Proč mě tak málo přitahuje tajemství Ježíšova spojení s Otcem? Nespočívá tedy můj hlavní problém v tom, že se jen málo věnuji kontemplaci?

Sv. Jan Pavel II. o růženci napsal: Nejdůležitějším motivem pro důrazné doporučování růžence je skutečnost, že tato modlitba je nesmírně cenným prostředkem podpory věřících v úsilí o kontemplaci křesťanského tajemství.

Díky Mariině zkušenosti je růženec modlitbou ryze kontemplativní. Bez tohoto rozměru by byl růženec deformován, jak to zdůrazňoval již bl. Pavel VI.: Bez kontempace je růženec tělem bez duše a jeho odřikávání je pak ohroženo rizikem mechanického opakování formulí, které se protíví Ježíšově napomenutí: Když se modlíte, nebuďte přitom povídají jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov (Mt 6,7). Růženec svým charakterem vyžaduje klidný rytmus s přestávkami k zamyšlení, které modlící se osobě pomohou rozjímat o tajemstvích Pánova života a nazírat je skrze srdce té, jež byla Ježíši nejbližší. Potom se otevře jejich nesmírné bohatství.

Zatímco v současné kultuře plné protikladů vyrůstají nové potřeby spirituality vyvolávané i vlivy jiných náboženství, existuje více než kdy jindy naléhavá nutnost, aby se naše křesťanská společenství stala „autentickými školami modlitby.“ Růženec náleží k tomu nejlepšímu a nejsvědčivějšímu, co tradice křesťanské kontempace nabízí. Maria je nepřekonatelným vzorem kontempace Krista. Žádný člověk se kontemplací Kristovy tváře nevěnoval s takovou vytrvalostí jako Maria.

Díky Mariině zkušenosti je růženec modlitbou ryze kontemplativní. Mariina kontempace je především připomínáním. Toto slovo je však třeba chápat v biblickém smyslu paměti (zakar), která zpřítomňuje díla vykonaná Bohem v dějinách spásy. Bible je vyprávěním spasitelných událostí, které vyvrcholily v samotném Kristu.

Tyto události nejsou pouhou „minulostí“, ale jsou také „současností“ spásy. Toto zpřítomnění se zvláštním způsobem uskutečňuje v liturgii. To, co Bůh během dávných staletí vykonal, se netýká pouze přímých svědků zmíněných událostí. Jeho dílo svým darem milosti dosahuje k lidem všech časů.

Oslava Královny posvátného růžence nás má podnítit k rozjímání o Kristových tajemstvích pod vedením Panny Marie, která byla zvláštním způsobem spojena s vtělením, utrpením a slávou vzkrísleného Božího Syna. Sv. Jan Pavel II. Papež prohlásil: „*Růženec je současně meditací i prosbou. Naléhavost prosby o přimluvu Matky Boží spočívá v důvěře, že její mateřská přimluva může u Srdce Syna dosáhnout všeho.*“ Tato modlitba ukazující dějiny naší spásy patří k nejvíce doporučovaným a nejučinnějším a je stavěna na přední místo za mší svatou a pro duchovní osoby hned za modlitbu breviáře. Je modlitbou prostou i náročnou. Je pro každého a přitom k ní patří plné zapojení srdce i mysli. Než abychom o růženci mluvili, je důležitější, abychom se ho modlili. Biblický člověk, který se utíkal k modlitbě, prosil Boha, aby ho naučil „počítat své dny“, aby mohl dosáhnout moudrosti srdce.

P. Krzysztof Strzelczyk, CSSR

Listárna

Setkání bratří Konzalů na Svaté Hoře

Milý otče Davide,

přeposílám pár fotografií ze sobotní návštěvy ministrantů na Svaté Hoře. Bylo to velmi milé setkání a ještě jednou děkuji za Vaši úžasnou promluvu, ochotu a nasazení.

Na jedné z fotografií jsou všichni čtyři bratři - ministranti - Pavel, Antonín, Jan a Václav Konzalovi, kteří se po dlouhé době konečně setkali na Svaté Hoře.

Mezi ministranty často bývalo více sourozenců – dva, tři (např. bratři Břízovi nebo Leciánovi). Ale pouze Konzalové byli čtyři (roky jejich narození jsou 1927, 1930, 1931 a 1935). Letos se dožili dokonce toho, že mohli společně zazpívat Panně Marii Zdravas, tak jak to konali v dávném mládí.

S přáním pěkného dne

*Romana Konzalová,
snacha Pavla Konzala*

Až na kraj světa...

Milí přátelé, kteří rádi čtete tyto stránky, chtěla bych se s vámi podělit o vzpomínku, již chovám v paměti.

Je to již dávno, před mnoha lety, ano, ještě za komunismu, kdy jsem jezdila na Svatou Horu do Příbrami. Tehdy jsem při každé návštěvě kostela obdivovala šatíčky Panny Marie, které měla pokaždé jiné dle liturgického svátku. V tu dobu nebylo tolik možností, abych sehnala nějaký krásný materiál a ušila podobné šatíčky a dala je darem. Dostupný byl jedině satén, a tak jsem na ně stříhla z něho, ale kde jsem vzala míry, to se již nepamatuji. Zbývalo šatíčky ozdobit. Sehnala jsem trpytivá sklíčka, která jsem do saténu vpichovala ze spodní strany závěrkou, a pak nahoře sevřela, takže bylo vidět jen lesk sklíček. Šatíčky jsem dovezla na Svatou Horu. Byla jsem přijata velmi vlídně, dokonce mi ukázali i šatníček Panny Marie. Žasla

Listárna

jsem nad tou nádherou a skoro jsem se styděla moje šatíčky zde nechat. Překvapilo mě, že byly přijaty. Bylo mi řečeno, že Panna Maria si nevybírá :-).

Na Svatou Horu jsem jezdila dál, milovala jsem to zvonění zvonku, vůni kostela a mši svatou, ve které je sám Pán Ježíš přítomen. A právě teď se mi ty vzpomínky vrátily, protože jsem dostala vzkaz od jedné mé přítelkyně, že Svatá Hora pořádá sbírku na nové varhany. Ano, chci přispět, neboť bych si přála, aby nové varhany ze Svaté Hory zněly až na kraj světa...

S láskou vaše rodačka Arizonka z Arizony

Vyslyšení prosby

Vážení, s radostí jsem si přečetla v listárně v časopise Svatá Hora dva příběhy vyslyšení modliteb, a proto píši; i já mám tuto zkušenost.

Na Svatou Horu jsme jezdili snad každoročně s rodiči a sestrou od mého dětství, maminka byla velkou ctitelkou Panny Marie... V lednu 1969 – to mi bylo 24 let, jsem tam odjela na třídní exercicie, které vedl P. František Líkař – redemptorista, abych tam při této příležitosti svěřila Matce Boží své úmysly, za které jsem zde chtěla prosit:

...moje starší sestra Mařenka byla již tři roky vdaná, a ačkoliv po dítěti toužili od začátku, stále nemohla otěhotnět...

...a chtěla jsem zde prosit za nalezení řádného muže (měla jsem již nějaké známosti, ale nebyli to věřící muži).

Tyto exercicie se konaly v lednu 1969, a hned v dubnu téhož roku moje sestra počala děťátko (její dcera Jana se narodila v lednu 1970) a v květnu 1969 jsem se seznámila se svým budoucím manželem, se kterým šťastně žijeme již 46 let, (máme tři děti a tři vnoučata) a máme se stále rádi.

Jsem si jista, že k těmto událostem došlo na přímluvu Panny Marie a mnoha našim přátelům a známým jsem tyto příběhy vyprávěla; a nosím je v srdci stále!

At' vám Pán žehná, díky za vaši práci!

Ludmila z Prahy, 2. 5. 2017

P. S. V současnosti jezdím na Svatou Horu prosit za obrácení a uzdravení nejmladšího syna Jana (38 let). Prosím i vás o modlitbu.

Zpráva ze Svaté Hory

- ❑ Na prohlídce svatohorské zvonice 23. července byla přítomna i redaktorka Českého rozhlasu Kateřina Havránková, která natáčela materiály pro rozhlasový pořad Na zvonici za Marií.
- ❑ 1. srpna na svátek svého zakladatele sv. Alfonse Maria de Liguori obnovili svatohorští redemptoristé při odpolední mši svaté řeholní sliby.

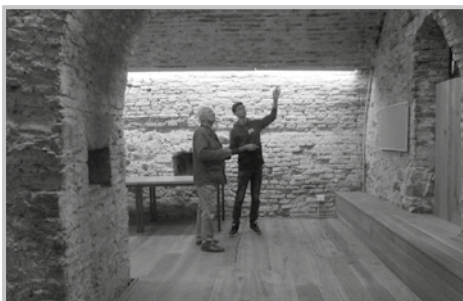
- ❑ Mši svatou v neděli 6. srpna v 9 hodin přenášel Český rozhlas, stanice Vltava. Hlavním celebrantem byl P. Horáček, CSsR.
- ❑ Vigílii Nanebevzetí Panny Marie v sobotu 19. srpna sloužil v 19:30 novokněz P. František Skonc, CSsR.

Hlavní poutní slavnost v neděli 20. srpna v 9 hodin celebroul biskup královéhradecký Mons. Jan Vokál.

- ❑ V pátek 25. srpna začaly nepravidelné prohlídky nově zrekonstruovaných svatohorských sklepů, vždy ve 13 a v 15 hodin. Těchto komentovaných prohlídek se jako první ujal průvodce Jakub Řezníček.

- ❑ 27. srpna v 0:20 hodin zemřel v 91 letech svatohorský kněz P. Ladislav Škrňa. Pohřeb se konal 31. srpna v 15 hodin u Korunovačního oltáře. Spolu s hlavním

celebrantem Mons. Karlem Herbstem zádušní mši svatou sloužilo asi 25 kněží.

- ❑ Od 1. září nastoupili dva noví varhaníci, kteří se budou střídavě starat o hudební dění na Svaté Hoře. Hlavního regenschoriho Pavla Šmolíka již není třeba představovat, novou posilou je Marie Zahrádková, studentka varhanní akademie ve Stuttgartu.
- ❑ Pouť bývalých svatohorských vokalistů, trubačů a ministrantů se konala v sobotu 2. září. Při mši svaté

v 9 hodin zazpívali před uctíváním společně svatohorský Zdravas.

- ❑ I letos proběhla na svatohorském náměstí Příbramská svatohorská Šalmaj, dne 9. 9. 2017.
- ❑ Ve středu 13. září navštívili Svatou Horu poutníci z Konfederace politických vězňů. Mši svatou v 17 hodin sloužil redemptorista P. Viktor Mišuth z Bratislavy.
- ❑ Dne 22. září 2017 proběhlo 157. zasedání výboru Matice Svatohorské.
- ❑ V neděli 24. září přijali z rukou Mons. Václava Malého svátost biřmování čtyři biřmovanci.
- ❑ V neděli 24. září ve 14 hodin se v bazilice uskutečnil koncert pro flétnu a cembalo v podání Ivety Fraitové a Pavla Šmolíka.
- ❑ Ve středu 27. září připutovala na Svatou Horu socha Panny Marie Fatimské. V rámci připomínky stého výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě probíhal na Svaté Hoře odpolední program s modlitbou růžence, přednáškou a mši svatou se zásvětnou modlitbou. Vše bylo zakončeno průvodem se sochou Panny Marie svatohorskými ambity.

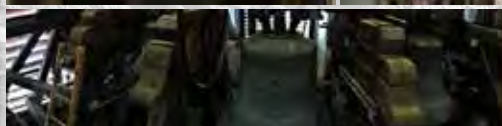

- ❑ V období červenec – září 2017 navštívili Svatou Horu poutníci z těchto míst: Hradec Králové, Blatná, Dyšina - pěší, Kutná Hora, Revnice, Ostrov nad Ohří - kolo, Strakonice, Praha, Čáslav, Hořovice, Votice, Bánov u Uherského Brodu. Ze zahraničí přijeli poutníci z Texasu, Slovenska - 2x, Německa - 4x (Pasov - vítal je P. Muzikář, Ringelai, Haidmühle, Bärnau), Slovinska - 2x, Itálie, Francie, Polska - 3x, Rakousko, Libanonu.

Prohlídky svatohorské ZVONICE

V rámci prohlídky svatohorské zvonice se dostanete přímo ke zvonům, které si můžete zblízka prohlédnout. Zjistíte, jak se jednotlivé zvony jmenují, jak jsou rozloženy, které jsou výkonné a které ne, a také v jakém tónu jsou zvony laděné. Skrz okénko se můžete podívat na město Příbram.

Prohlídka trvá cca 20 minut.

KONTAKT

ŘKF u kostela Nanebevzetí P. Marie
261 01 Příbram II, Svatá Hora 591
tel.: +420 318 429 930, +420 731 619 800
prohlidka@svata-hora.cz

MONS SACER
BASILICA MINOR

Nové aktivity na Svaté Hoře Vám nabízíme díky projektu, který je spolufinancován Evropskou unií v rámci IOP Projekt CZ.1.06/5.1.00/24.09583 „Příbram - Svatá Hora - vzorová obnova poutního areálu“.

Více informací o Svaté Hoře najdete na www.svata-hora.cz

Prohlídky svatohorského SKLEPENÍ

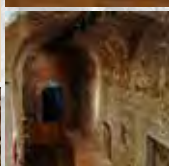
V roce 2015 prošel celý areál náročnou rekonstrukcí, díky které je naše nabídka rozšířena o nové prvky. Nabízíme komentované prohlídky celého areálu, zvonice, sklepení a také nové svatohorské poutní muzeum.

Během prohlídky zrekonstruovaného svatohorského sklepení se dozvíte, jak jezuité plánovali stavbu rezidence, jestli vše proběhlo tak, jak mělo a jaký podíl měli redemptoristé na jejím dokončení.

Zjistíte, k čemu dříve sloužily jednotlivé místnosti a jaké využití mají v současnosti.

Na stěnách uvidíte několik fotografií, které ukazují stav sklepních prostorů před rekonstrukcí.

Prohlídka trvá cca 20 minut.

Více informací o Svaté Hoře najdete na www.svata-hora.cz

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2018

26. 2. - 2. 3.	Exercicie „Milost nebo skutky?“	P. Jan Kuník	1860,- Kč
8. 3. - 11. 3.	Exercicie „Církev s citem“	P. Ondřej Salvat	1470,- Kč
26. 4. - 29. 4.	Exercicie „S Marií za Kristem“	P. František Boldy, CSsR	1470,- Kč
3. 5. - 6. 5.	Exercicie „Jde o život“	P. Karel Satoria	1470,- Kč
10. 5. - 13. 5.	Exercicie pro zdravotníky a pečující o druhé „Bolest duše, těla a víra“	Mons. Aleš Opatrný	1470,- Kč
17. 5. - 19. 5.	Setkání církv. hudebníků „Kancionály od středověku do dneška“	Michael Pospíšil, PhDr. Tomáš Slavický, PhD.	980,- Kč
21. 5. - 25. 5.	Exercicie „Dozrávání k naplnění smyslu života“	P. Josef Michalčík, CSsR	1860,- Kč
14. 6. - 17. 6.	Exercicie pro rozvedené i znovu seždané „Vyrovnávat se s minulostí, žít přítomnost, tvořit budoucnost“	Mons. Aleš Opatrný	1470,- Kč
9. 7. - 13. 7.	Exercicie „Tvář v tvář problémům moderního světa“	P. Josef Michalčík, CSsR	1860,- Kč
16. 7. - 20. 7.	Exercicie „Boží slovo v životě křesťana“	Mons. Josef Žák	1860,- Kč
30. 7. - 3. 8.	Exercicie „Hledání světla v temnotě lidské bezmoci“	P. Josef Michalčík, CSsR	1860,- Kč
6. 8. - 10. 8.	Exercicie „Svoboda v Kristu“	P. Petr Beneš, CSsR	1860,- Kč
13. 8. - 17. 8.	Exercicie v mlčení pro lidi středního věku	P. Angelo Scarano, S.S.L.	1860,- Kč
19. 8. - 25. 8.	Exercicie pro kněze	P. Miloslav Kabrda, SDB	2840,- Kč
3. 9. - 7. 9.	Exercicie „Věda a víra - hledání smyslu života“	P. Josef Michalčík, CSsR	1860,- Kč
12. 9. - 15. 9.	Exercicie podle sv. Ignáce	P. Josef Čunek, SJ	1470,- Kč
16. 9. - 19. 9.	Exercicie pro seniory „Těšíte se do nebe?“	Mons. Aleš Opatrný	1470,- Kč
20. 9. - 23. 9.	Exercicie pro seniory „Těšíte se do nebe?“	Mons. Aleš Opatrný	1470,- Kč
8. 10. - 12. 10.	Exercicie „Eucharistie zdrojem a vrcholem celého křesť. života“	P. Krzysztof Strzelczyk, CSsR	1860,- Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram – Svatá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex.dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

22. 11. **Památka sv. Cecilie.** Mše svatá v 7.00, 9.00, 17.00. Po večerní mši svaté následují tradiční zpívání Svatocecilské nešpory P. Šmolika.
26. 11. **Slavnost Ježíše Krista Krále.** Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00, 15.30. Od 12.00 do 15.00 adorace Nejsvětější Svátosti.
2. 12. **Žehnání adventních věnců.** Nechte si v 16.30 požehnat svůj adventní věnec! Akce otevřená široké veřejnosti.
3. 12. **1. neděle adventní.** Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00, 15.30.
6. 12. **Přednáška „Medicina pod stromem“** aneb Lékařská mise v Ghaně v 18.00 - Ondřej Ježek, Pavel Zoul
7. 12. **Autogramiáda** Josefa Fryše - kniha „Svatá Hora v proměnách času“ v prodejné Svatohorského poutního muzea od 16.30.
8. 12. **P. Marie počaté bez poskvy prvotního hříchu.** Mše v 7.00, 9.00 a 17.00.
9. 12. **Roráty. Adventní duchovní obnova.** Ranní rorátní mše v 6.00. Další mše svatá v 9.00 a 17.00. (Mše sv. v 7.00 nebude). Vede P. David Horáček, CSsR. Začátek v 9.00 mši sv., zakončení v 12.00 hod. krátkým koncertem.
12. 12. **Benefiční koncert na podporu stavby varhan** v 18.00 v refektáři. Josef Somr - umělecký přednes, Jaroslav Tůma - cembalo.
16. 12. **Ranní rorátní mše** v 6.00. Další mše svatá v 9.00 a 17.00. (Mše sv. v 7.00 nebude).
21. 12. **Vemisaž výstavy betlémských světla** v 16.00. Výstava bude otevřena v Mníšecké kapli.
22. 12. **Přinesení betlémského světla** v 18.00 do baziliky.
23. 12. **Ranní rorátní mše** v 6.00. Další mše svatá v 9.00 a 17.00. (Mše sv. v 7.00 nebude).
24. 12. **Štědrý den.** Ranní rorátní mše v 6.00. Další mše svatá v 7.30 a 9.00. **Půlnoční mše** svatá v 16.00. Hudba: J. J. Ryba - Česká mše vánoční. (Mše sv. v 11.00 a 15.30 nebude).
25. 12. **Boží hod vánoční.** Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Ve 14.00 **Zpívání u jeslíček** v basilice.
26. 12. **Sv. Štěpána.** Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Ve 14.00 **Zpívání u jeslíček** v basilice. V 16.30 **Vánoční koncert.**
27. 12. **Sv. Jana.** Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00. Žehnání doneseného vína.
28. 12. **Svatých mláďátek.** Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00.
31. 12. **Svátek Svaté Rodiny.** Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. **Mše svatá ve 22.30** na závěr občanského roku.
 1. **Matky Boží Panny Marie.** Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Ve 14.00 **Zpívání u jeslíček** v basilice.
 6. 1. **Zjevení Páně (Tři krále).** Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00. **Tříkrálový koncert** v 18.00.
 7. 1. **Křtu Páně.** Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30.

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře

Neděle: Areál otevřen 6.30–17.00

Mše svatě v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Po každé mši je požehnání milostnou soškou a její uctívání

Po odpolední mši svatě jsou zpívány nešpory

Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Pondělí - sobota: Areál otevřen 6.30–18.00

Mše svatě v 7.00, 9.00 a 17.00 (v sobotu s nedělní platností)

Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svatě v 7.00, 9.00 a 17.00

Ve čtvrtek Po odpolední mši svatě půlhodinová adorace

V pátek Mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské

V sobotu Po mši svatě v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na www.svata-hora.cz, nebo je předat osobně v sakristii

V postní době V pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence

V květnu Denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svatě májová pobožnost s katechezí

Svátost smíření: Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli

Zpovědní služba v bazilice po-so 10.00–12.00 hod. a 13.30–16.30 hod.

Schody: Svatohorské schody otevřeny 8.00–17.00 (v zimě jen do 15.30)

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí & pátek: 9.00–12.00; 13.00–15.30

V případě nutnosti je možné se nepřetržitě obracet na duchovní správu na tel: 731 619 668

Svatohorské poutní muzeum, průvodcovská služba a prodejna

Odpovědná osoba Martina Jechortová.

Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,

E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>

Otevírací doba:

neděle: I. – XII: 9.00–17.00 • pondělí – sobota: I. – V. & IX. – XII: 9.00–16.00 • V. – VIII.: 9.00–17.00

Prohlídka areálu s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. – IX. denně v otevíracích hodinách prodejny, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Prohlídka areálu s koncertem. Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice.

Prohlídka nové expozice muzea. Každý den v otevírací době prodejny.

Nové aktivity na Svaté Hoře Vám nabízíme díky projektu, který je spolufinancován Evropskou unií v rámci IOP Projekt CZ.1.06/5. 1. 00/24.09583 „Příbram - Svatá Hora - vzorová obnova poutního areálu“

EVROPSKÁ UNIE
EVROPSKÝ FOND PRO REGIONÁLNÍ ROZVOJ
ŠANCE PRO VÁŠ ROZVOJ

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s., Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel: 604 594 925, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Od roku 2017 vychází 4x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu – dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15 Kč + poštovné). Řídí redakční rada. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima, spol. s r. o. Expedici zajišťuje PostServis.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Hlavní poutní slavnost Nanebevzetí Panny Marie celebroid biskup královéhradecký Mons. Jan Vokál

1. srpna na svátek svého zakladatele sv. Alfonse Maria de Liguori obnovili svatohorští redemptoristé řeholní sliby

Návštěva sochy Panny Marie Fatimské na Svaté Hoře 27. září 2017 u příležitosti výročí 100 let zjevení ve Fatimě

Poult. P. 1924